

POSTANOWIENIE

19 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Wiak (przewodniczący)

SSN Krzysztof Grzesiowski

SSN Elżbieta Karska (sprawozdawca)

SSN Oktawian Nawrot

SSN Tomasz Przesławski

SSN Marek Siwek

SSN Jarosław Sobutka

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 19 marca 2025 r. w Warszawie
odwołania sędziego Sądu Najwyższego Marcina Łochowskiego
od postanowienia Sądu Najwyższego z 13 kwietnia 2023 r., III CB 6/23
z wniosku A.S. o zbadania spełnienia przez sędziego Sądu Najwyższego Marcina
Łochowskiego wymogów niezawisłości i bezstronności
w sprawie I CSK 6747/22

uchyla zaskarżone postanowienie i odrzuca wniosek.

Krzysztof Wiak

Krzysztof Grzesiowski

Elżbieta Karska

Oktawian Nawrot

Tomasz Przesławski

Marek Siwek

Jarosław Sobutka

(M.M.)

UZASADNIENIE

Uczestniczka A.S. w sprawie wniosku Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie w K. o przyjęcie do szpitala psychiatrycznego bez zgody uczestniczki, sygn. akt I CSK 6747/22 pismem z 4 stycznia 2023 r., które wpłynęło do Sądu Najwyższego 10 stycznia 2023 r., złożyła wniosek o przeprowadzenie testu bezstronności i niezawisłości sędziego Sądu Najwyższego Marcina Łochowskiego na zasadzie art. 42 a § 3 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych (dalej: p.u.s.p.) wraz z wnioskiem o jego wyłączenie od orzekania w ww. sprawie w oparciu o art. 49 k.p.c.

W uzasadnieniu wniosku wskazała, że w świetle wyroków Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej zachodzą wątpliwości co do bezstronności i niezależności tak wyłonionego sądu. W dalszej części uzasadnienia powołała się na przedmiot zaskarżenia skargą kasacyjną w sprawie o sygn. I CSK 6747/22 oraz stwierdziła, że samo powołanie SSN Marcina Łochowskiego stwarza zagrożenie, gdyż został on nominowany do orzekania w Sądzie Najwyższym na podstawie uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr 331/2018 z dnia 28 sierpnia 2018 r. i przyjął nominację Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej zgodnie z postanowieniem z dnia 10 października 2018 r. nr 1130.48.2018. Dodatkowo zaś wypowiedzi sędziego na T., zdaniem wnioskodawczyni, potwierdzają jednoznacznie, iż istnieją duże obawy co do jego bezstronności i niezależności. W piśmie wyrażono opinię, iż brak przeprowadzenia testu bezstronności i niezależności spowoduje trudne do odwrócenia skutki w postaci ograniczenia wolności uczestniczki i niemożności ich przywrócenia do stanu pierwotnego w przypadku nieuwzględnienia skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy postanowieniem z 13 kwietnia 2023 r. o sygn. akt III CB 6/23 wyłączył sędziego Sądu Najwyższego Marcina Łochowskiego od rozpoznania sprawy z wniosku Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie w K. przy uczestnictwie A.S., sygn. akt I CSK 6747/22.

W uzasadnieniu ww. postanowienia Sąd Najwyższy ustalił, że sędzia Sądu Najwyższego Marcin Łochowski został przedstawiony Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw

Publicznych. Postanowieniem z dnia 27 września 2018 r., II GW 28/18 Naczelny Sąd Administracyjny wstrzymał wykonanie uchwały KRS z dnia 28 sierpnia 2018 r. nr 331/18 a wyrokiem z dnia 21 września 2021 r., II GOK 8/18 uchylił tę uchwałę w punkcie 2. w stosunku do (...). W uzasadnieniu tego wyroku NSA między innymi stwierdził, że wniesienie odwołania od tej uchwały – podobnie jak i przez innych jej adresatów – nie stanowiło przeszkody do świadomego przekazania jej przez KRS Kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, a więc mimo wszczęcia i niezakończenia jej sądowej kontroli, a także udzielenia ochrony tymczasowej w postaci wstrzymania jej wykonania, a więc w sytuacji, gdy o jej prawnym bycie, zawieszonym w związku z wniesieniem odwołania, nie rozstrzygnął właściwy i uprawniony do tego sąd. NSA wywiódł dalej, że w związku z tym uzasadniony jest wniosek, iż wskazane działanie – stanowiąc stałą praktykę KRS w odniesieniu do uchwał podejmowanych w przedmiocie przedstawienia (nieprzedstawienia) wniosków o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego – miało charakter intencjonalny i wprost zmierzało do uniemożliwienia przeprowadzenia przez NSA kontroli zgodności z prawem wymienionych uchwał w koniecznym do tego zakresie.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd Najwyższy stwierdził, że Marcin Łochowski został powołany na urząd sędziego Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w oparciu o przepisy ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw. Sąd Najwyższy stanął także na stanowisku, że w uchwale składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. BSA I-4110-1/20 (OSNK 2000 nr 2, poz. 1 i OSNC 2020 nr 4, poz. 34) przesądzono, że udział takiej osoby w składzie Sądu Najwyższego prowadzi w każdym przypadku do nienależytej obsady sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. lub sprzeczności składu sądu z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. W dalszej części uzasadnienia zaskarżonego postanowienia znalazła się polemika z orzeczeniami Trybunału Konstytucyjnego, powołano szereg wyroków trybunałów i sądów międzynarodowych oraz literaturę prawniczą, zawierającą komentarze do ww. orzeczeń. Wskazując wyroki Trybunału Konstytucyjnego Sąd Najwyższy stwierdził,

że one nie istnieją (s. 5), choć nie wyjaśnił dlaczego, ani nie wyjaśnił podstaw ich nieistnienia. W dalszej części uzasadnienia Sąd Najwyższy wskazał, że należy je pominąć, jako niezgodne z zasadą pierwszeństwa prawa Unii Europejskiej (s. 6). Na tę okoliczność w uzasadnieniu również wymieniono szereg publikacji (s. 6-8).

W punkcie II uzasadnienia Sąd Najwyższy wymienił wyroki Europejskiego Trybunału Praw Człowieka stwierdzające, że orzekanie przez osoby powołane do Sądu Najwyższego na podstawie wniosku KRS w składzie i trybie przewidzianym ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. stanowi naruszenie prawa do sądu z art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (s. 8). Na tę okoliczność również przywołano literaturę aprobowującą wymienione orzeczenia. W punkcie III uzasadnienia Sąd Najwyższy stwierdził, że SSN Marcin Łochowski powinien zostać wyłączony z udziału w rozpoznaniu niniejszej sprawy, gdyż naruszenie obowiązujących standardów może doprowadzić do odpowiedzialności odszkodowawczej państwa. Zaś w punkcie IV Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że „nie poddaje ocenie umocowania sądów i trybunałów oraz innych konstytucyjnych organów państwowych, nie ocenia również zgodności z prawem powołania sędziego lub wynikającego z tego powołania uprawnienia do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości (art. 29 § 2 i 3 u.SN)”, uważa natomiast, że co do SSN Marcina Łochowskiego zostały spełnione przesłanki określone w art. 29 § 5 u.SN.

Zdanie odrębne do postanowienia Sądu Najwyższego z 13 kwietnia 2023 r. złożył przewodniczący składu stwierdzając, że prawidłowym rozstrzygnięciem w sprawie byłoby oddalenie wniosku o stwierdzenie niespełnienia wymogów niezawisłości i bezstronności przez sędziego Sądu Najwyższego Marcina Łochowskiego, gdyż w realiach sprawy wniosek ten jest bezzasadny.

Sędzia Sądu Najwyższego Marcin Łochowski pismem z 15 maja 2023 r. złożył odwołanie od postanowienia Sądu Najwyższego z 13 kwietnia 2023 r. zaskarżając je w całości. Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił: 1) naruszenie art. 29 § 10 u.SN przez niezastosowanie i nieodrzućenie wniosku, mimo niespełniania przez ten wniosek wymagań określonych w art. 29 § 9 u.SN; 2) naruszenie art. 387 § 2¹ w zw. z art. 398²¹ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 29 § 24 u.SN przez

błędne zastosowanie, polegające na sporządzeniu uzasadnienia postanowienia w sposób uniemożliwiający skontrolowanie znacznej części motywów rozstrzygnięcia; 3) naruszenie art. 29 § 5 u.SN przez błędną wykładnię, polegającą na wadliwej interpretacji przesłanek uzasadniających wyłączenie sędziego na podstawie tego przepisu, a w konsekwencji naruszenie art. 29 § 17 u.SN przez niezastosowanie i nieoddalenie wniosku, mimo istnienia podstaw do takiego rozstrzygnięcia. SSN Marcin Łochowski wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i odrzucenie wniosku (art. 29 § 10 u.SN), ewentualnie o zmianę zaskarżonego postanowienia w całości przez oddalenie wniosku (art. 29 § 17 u.SN) ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie wniosku do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie, gdyż zaskarżone postanowienie ze względu na rażące uchybienia nie mogło się ostać.

Art. 29 § 9 u.SN stanowi, że wniosek inicjujący test niezawisłości i bezstronności sędziego powinien czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego, a ponadto zawierać żądanie stwierdzenia, że w danej sprawie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 29 § 5 pkt 1 oraz przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie wraz z dowodami na ich poparcie (pkt 2). Skoro w założeniu ustawodawcy wniosek ten ma zmierzać do stwierdzenia niespełnienia przez sędziego Sądu Najwyższego wymogów niezawisłości i bezstronności w danej sprawie, to wniosek powinien wskazywać okoliczności, do których odwołuje się art. 29 § 5 u.SN, tj.: 1) towarzyszące powołaniu danego sędziego Sądu Najwyższego (w szczególności ewentualnych wadliwości procedury nominacyjnej), 2) dotyczące jego postępowania po powołaniu (przykładowo czynności jurysdykcyjne, oświadczeń i wypowiedzi), które może wywoływać uzasadnione wątpliwości co do spełnienia przezeń wymagań niezawisłości i bezstronności, 3) świadczące o tym, że tak pojęty deficyt niezawisłości i bezstronności, może oddziaływać na wynik konkretnej sprawy, z uwzględnieniem okoliczności dotyczących uprawnionego oraz charakteru sprawy (zob. np. postanowienie SN z 15 listopada 2022 r., III CB 5/22, i powołane tam zarządzenia).

Brak któregokolwiek z tych trzech elementów musi skutkować uznaniem, że wniosek nie spełnia wymagań określonych w art. 29 § 9 u.SN. Skarżąca wskazała we wniosku jakie okoliczności towarzyszące powołaniu SSN Marcina Łochowskiego postrzega jako naruszające standard niezawisłości i bezstronności. Wniosek nie zawiera jednak pozostałych niezbędnych elementów, tj. powołania faktów dotyczących postępowania sędziego po powołaniu oraz powiązania wątpliwości co do jego bezstronności i niezawisłości z okolicznościami konkretnej sprawy. Skarżąca takich okoliczności nie wskazała, ani tym bardziej nie wykazała ich związku ze sprawą główną, do rozpoznania której SSN Marcin Łochowski został wylosowany.

Odnosząc się do kwestii postępowania SSN Marcina Łochowskiego po powołaniu, to skarżąca wskazała wypowiedzi na Twitterze, których jednak nie przytoczyła, ani nie wykazała ich związku ze sprawą I CSK 6747/22.

Nie sposób zgodzić się z wyrażonym w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia poglądem, że SSN Marcin Łochowski powinien zostać wyłączony z udziału w rozpoznaniu sprawy o sygn. I CSK 6747/22, gdyż naruszenie obowiązujących standardów może doprowadzić do odpowiedzialności odszkodowawczej państwa (s. 15). Sąd Najwyższy w żaden sposób nie wyjaśnił w uzasadnieniu tego postanowienia na czym polega naruszenie standardów niezawisłości i bezstronności przez SSN Marcina Łochowskiego w sprawie o sygn. I CSK 6747/22, ani też dlaczego sposób jego powołania na sędziego Sądu Najwyższego miałby naruszać wymienione standardy. Dlatego też nie sposób zgodzić się z formułowanymi w uzasadnieniu zarzutami o występowaniu ryzyka nieprawidłowej obsady sądu lub o sprzeczności składu z przepisami prawa.

W konsekwencji, Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym odwołanie nie dostrzega związku między odpowiedzialnością odszkodowawczą państwa wymienioną w uzasadnieniu a orzekaniem przez SSN Marcina Łochowskiego w sprawie o sygn. I CSK 6747/22.

Nie znajdują też potwierdzenia poglądy doktryny związane z zarzutem nieprawidłowej obsady sądu. Ani wnioskodawczyni w treści wniosku, ani też Sąd Najwyższy w postanowieniu o sygn. III CB 6/23 z 13 kwietnia 2023 r. nie wykazali,

że SSN Marcin Łochowski został nieprawidłowo powołany na to stanowisko. Wymieniony w uzasadnieniu postanowienia przegląd literatury to zbiór indywidualnych poglądów autorów, które w żaden sposób nie odnoszą się do sprawy głównej tj. I CSK 6747/22 i w związku z tym nie mogły być potraktowane przez Sąd Najwyższy jako dowody w sprawie o sygn. III CB 6/23 tj. w sprawie stwierdzenia braku niezawisłości i bezstronności, a w konsekwencji nie mogły stać się podstawą wyłączenia SSN Marcina Łochowskiego od jej rozpoznania. Ponadto żadna z wymienionych publikacji nie odnosi się indywidualnie do SSN Marcina Łochowskiego, nie wymienia sędziego Sądu Najwyższego z imienia lub nazwiska, a tym samym nie może być potraktowana jako potwierdzająca ryzyko nieprawidłowej obsady sądu w związku ze wskazaniem go do rozpoznania sprawy o sygn. I CSK 6747/22.

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia nie wykazał związku między twierdzeniami zawartymi w przywołanych pozycjach naukowych a sprawą, do rozpoznania której został wyznaczony SSN Marcin Łochowski. Nie sposób dopatrzeć się związku między abstrakcyjnymi twierdzeniami autorów przytoczonych publikacji a indywidualną sytuacją faktyczną i prawną SSN Marcina Łochowskiego, jako sprawozdawcy w sprawie o umieszczenie w szpitalu psychiatrycznym, rozpoznawanej w Izbie Cywilnej Sądu Najwyższego pod sygn. I CSK 6747/22. Stąd słuszny jest zarzut, iż postanowienie zostało skonstruowane w sposób w istocie uniemożliwiający kontrolę znacznej części rozumowania Sądu Najwyższego. Zgodzić się też trzeba z Odwołującym, że „konstrukcja uzasadnienia ma stworzyć pozór wnikliwego i wszechstronnego rozpoznania wniosku”, zaś w praktyce „pozwala ukryć brak argumentów odnoszących się do istoty wniosku, a w zasadzie fakt, że rozstrzygnięcie jest całkowicie arbitralne i dokonane w oderwaniu od art. 29 § 5 u.SN”.

Sąd Najwyższy nie uzasadnił też w sposób przekonujący tezy o sprzeczności składu sądu z przepisami prawa. Brak wskazania konkretnych przepisów, które w ocenie Sądu Najwyższego zostały naruszone poprzez wyznaczenie SSN Marcina Łochowskiego do orzekania w sprawie o sygn. I CSK 6747/22. W uzasadnieniu postanowienia nie wykazano też związku przyczynowego między obsadą sądu w osobie SSN Marcina Łochowskiego

a naruszeniem standardu bezstronności i niezawisłości w zakresie rozpoznania ww. sprawy. Nie sposób dopatrzeć się w uzasadnieniu choćby pozorów wyjaśnienia dlaczego SSN Marcin Łochowski nie powinien orzekać w tych konkretnych okolicznościach sprawy związanej z umieszczeniem w szpitalu psychiatrycznym oraz jakie konkretnie zastrzeżenia wnioskodawcy w sprawie o sygn. I CSK 6747/22 znajdują potwierdzenie w faktach tej sprawy i jaki jest powód negatywnej oceny SSN Marcina Łochowskiego w odniesieniu do okoliczności ww. sprawy głównej. Sąd Najwyższy wydając zaskarżone postanowienie zupełnie pominął odniesienie się do tych kwestii, orzekając o wyłączeniu SSN Marcina Łochowskiego w sprawie o sygn. I CSK 6747/22 bez podstawy prawnej, przywołując jedynie indywidualne poglądy autorów, wyrażone w literaturze i nie mające związku z ww. sprawą główną.

Należy podzielić przytoczony w uzasadnieniu pogląd o tym, że „gwarancje dostępu do niezawisłego i bezstronnego sądu ustanowionego uprzednio na mocy ustawy, a w szczególności gwarancje określające pojęcie, jak również skład tego sądu, stanowią podstawę prawa do rzetelnego procesu sądowego; prawo to oznacza, że każdy sąd jest zobowiązany zbadać, czy ze względu na swój skład stanowi on taki właśnie sąd, jeżeli pojawia się w tym względzie poważna wątpliwość; badanie to jest nieodzowne w kontekście zaufania, które sądy społeczeństwa demokratycznego muszą wzbudzać u jednostki; w tym sensie taka kontrola stanowi istotny wymóg formalny, którego należy bezwzględnie dochować i którego spełnienie należy sprawdzić z urzędu” (s. 16). W tym kontekście zgodzić się trzeba z zarzutem Odwołującego się, że szereg powołanych orzeczeń nie ma żadnego związku z badanym wnioskiem.

Jak już wyżej wskazano, przytoczone w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego literatura i stanowiska instytucji międzynarodowych w żaden sposób nie odnoszą się do rozpoznawanej sprawy głównej o sygn. I CSK 6747/22, stanowiąc jedynie indywidualne opinie autorów powołanych publikacji. Tym samym nie mogą być argumentem ani dowodem w konkretnych okolicznościach sprawy o sygn. III CB 6/23 ani I CSK 6747/22. Wymieniony zaś test jest przewidziany przepisami prawa, w tym przypadku na podstawie ustawy

o Sądzie Najwyższym. Nie ma zatem podstaw do formułowania zarzutu, że w systemie prawa krajowego nie istnieje możliwość badania standardu niezawisłości i bezstronności sędziego, bowiem taka ocena po wpłynięciu stosownego wniosku jest przeprowadzana. Ponadto, każda z takich ocen winna mieć charakter zindywidualizowany, poparty dowodami i ich szczegółową oceną w odniesieniu do danej sprawy.

W końcowej części uzasadnienia zaskarżonego postanowienia Sąd Najwyższy stwierdził, że nie poddaje ocenie zgodności z prawem powołania sędziego, by w kolejnym pkt 2 wyjaśnić, że „okoliczności postępowania sędziego po powołaniu” polegają na braku negatywnej oceny (biernej akceptacji) prawidłowości procedury powołania, mimo przedstawionej wyżej judykatury i poglądów doktryny. Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym odwołanie nie może zgodzić się z tą oceną i uważa postanowienie Sądu Najwyższego z 13 kwietnia 2023 r. o sygn. III CB 6/23 za sprzeczne z art. 29 § 3 u.SN, skutkiem czego musiało zostać uchylone.

W ocenie Sądu Najwyższego w składzie rozpoznającym odwołanie, zaskarżone postanowienie nie mogło się ostać, bowiem wyłączenie SSN Marcina Łochowskiego od rozpoznania sprawy o sygn. I CSK 6747/22 nastąpiło jedynie na podstawie okoliczności towarzyszących jego powołaniu, a to nie może stanowić w świetle art. 29 § 4 u.SN wyłącznej podstawy do kwestionowania jego niezawisłości i bezstronności. Sąd Najwyższy nie poczynił żadnych ustaleń faktycznych odnoszących się do zachowania SSN Marcina Łochowskiego po powołaniu. Tym samym za słuszny należy uznać także zarzut braku związku między naruszeniem standardu niezawisłości lub bezstronności a wynikiem sprawy. W konsekwencji uznać należy, że niedostatek w zakresie przytoczenia okoliczności potwierdzających zarzut braku niezawisłości lub bezstronności we wniosku, uniemożliwia ich wykazanie.

Zaskarżone postanowienie nie może się ostać także dlatego, że nie sposób zaakceptować stwierdzenia jakoby okoliczności postępowania SSN Marcina Łochowskiego po powołaniu miały polegać na braku negatywnej oceny (biernej akceptacji) prawidłowości samej procedury powołania. Wskazane stwierdzenie

należałoby kwalifikować jako naruszenie art. 29 § 2 u.SN, zgodnie z którym w ramach działalności Sądu Najwyższego lub jego organów niedopuszczalne jest kwestionowanie umocowania sądów i trybunałów, konstytucyjnych organów państwowych oraz organów kontroli i ochrony prawa. Niedopuszczalne jest również ustalanie lub ocena przez Sąd Najwyższy lub inny organ władzy, zgodności z prawem powołania sędziego lub wynikającego z tego powołania uprawnienia do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości (art. 29 § 3 u.SN). Zatem oczekiwanie ze strony SSN Marcina Łochowskiego wyrażenia negatywnej oceny jego własnego powołania, jest w rezultacie oczekiwaniem od sędziego Sądu Najwyższego naruszenia ustawy o Sądzie Najwyższym. Takie wnioskowanie należy kwalifikować jako dodatkowy argument za uchyleniem zaskarżonego postanowienia.

Ponadto, zgodnie z art. 29 § 4 u.SN okoliczności towarzyszące powołaniu sędziego Sądu Najwyższego nie mogą stanowić wyłącznej podstawy do podważania orzeczenia wydanego z udziałem tego sędziego lub kwestionowania jego niezawisłości i bezstronności. Badanie spełnienia przez sędziego Sądu Najwyższego wymogów niezawisłości i bezstronności z uwzględnieniem okoliczności towarzyszących jego powołaniu i jego postępowaniu po powołaniu, odbywa się w okolicznościach danej sprawy, jeżeli ocena tych okoliczności wskaże, że orzekanie z udziałem tego sędziego, może doprowadzić do naruszenia standardu niezawisłości lub bezstronności mającego wpływ na wynik sprawy.

Wnioskodawczynie w treści pisma nie wykazała ani okoliczności wskazujących na brak niezawisłości i bezstronności SSN Marcina Łochowskiego w sprawie o sygn. I CSK 6747/22 ani nie przedstawiła ich wpływu na wynik tej sprawy. Sąd Najwyższy nie może za takie okoliczności uznać stwierdzenia, iż „brak przeprowadzenia takiego testu bezstronności i niezawisłości wobec sędziego Marcina Łochowskiego może doprowadzić do spowodowania trudnych do odwrócenia skutków w postaci ograniczenia wolności uczestniczki i niemożności ich przywrócenia do stanu pierwotnego w przypadku nieuwzględnienia skargi kasacyjnej”. Z tych powodów Sąd Najwyższy w niniejszym składzie stanął na stanowisku, że wniosek należało odrzucić na podstawie art. 29 § 10 u.SN, jako niespełniający wymogów formalnych zawartych w art. 29 § 9 u.SN.

W konkluzji trzeba dodatkowo podkreślić, że odwołanie SSN Marcina Łochowskiego jest zasadne, bowiem w piśmie uczestniczki z 4 stycznia 2023 r. nie ma dowodów, które uprawdopodobniłyby zarzut braku niezawisłości i bezstronności, co nie mogło skutkować inaczej jak tylko odrzuceniem wniosku. W rezultacie Sąd Najwyższy odrzucił wniosek uczestniczki A.S., jako niespełniający warunków formalnych wniosku o zbadanie wymogów niezawisłości i bezstronności na podstawie art. 29 § 9 u.SN, bowiem nie zawiera on przytoczenia okoliczności uzasadniających żądanie, ani tym bardziej dowodów na ich poparcie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy, uchylił zaskarżone postanowienie i odrzucił wniosek na podstawie art. 29 § 10 w zw. z art. 29 § 23 i art. 29 § 24 u.SN oraz na mocy odpowiedniego stosowania art. 386 § 3 k.p.c. do którego odsyła art. 397 § 3 k.p.c.

[a.ł]

Krzysztof Wiak

Krzysztof Grzesiowski

Elżbieta Karska

Oktawian Nawrot

Tomasz Przesławski

Marek Siwek

Jarosław Sobutka

(R.N.)